

I den indledende fase af en sygdomsperiode har ansøgeren — hvis pågældende hører til kredsen af dagpengeberettigede — et absolut krav på ydelser efter dagpengeloven. Det vil derfor være rimeligt at regne med, at en konflikt mellem de forskellige hjælpearter først kommer frem, når det sociale udvalg efter 3 måneders sygemelding skal tage stilling til, om pågældende skal fortsætte med dagpenge, eller der skal iværksættes andre hjælpeforanstaltninger (uddannelse, optræning m. v.).

Af skemaet vil fremgå, at dagpengeydelsen ligger på det højeste niveau. Da denne ikke i sig selv bringer pågældende ud af arbejdsudygtighedstilstanden, vil det sociale udvalg derfor næppe — selv om kommunens egen andel kun er 25 pct. — føle sig tilskyndet til at lade dagpengene fortsætte, medmindre pågældendes eneste behov er at klare sig økonomisk indtil afslutningen af en påbegyndt lægelig behandling. Man kan i øvrigt henvise til, at udvalget efter dagpengelovens § 47, stk. 2, har pligt til at overveje andre foranstaltninger, og at sikringsstyrelsen — som omtalt i svaret på spørgsmål 55 b — i et cirkulære af 21. marts 1973 har givet nærmere anvisning på, hvordan de enkelte dagpengetilfælde skal følges.

Derimod kan udvalget have interesse i at råde pågældende til at søge invalidepension, der refunderes fuldtud af staten. Det må dog erindres, at pension kun tilkendes, såfremt *revaliderings- og pensionsnævnet* skønner, at der ikke er revalideringsmuligheder, og at erhvervsevnen er nedsat med 100 pct., $\frac{2}{3}$ eller $\frac{1}{2}$ (sidstnævnte mulighed kan man dog formentlig se bort fra i denne forbindelse, da $\frac{1}{2}$ pension forudsætter, at pågældende selv kan skaffe sig supplerende arbejdsindtægter).

Denne interesse hos de kommunale myndigheder vil modvirkes ved indførelse af en kommunal andel af invalidepensionsudgifterne. Da invalidepensionsbeløbene — som det fremgår af skemaet — ligger forholdsvis højt i forhold til de ydelser, der kan blive tale om at udbetale efter bistandslovsforslaget, synes det berettiget at gå ud fra, at det sociale udvalg under hensyn til, at pensionen er en *varig ydelse*, selv med en egenandel af pensionsudgiften på mindre end 50 pct.,

kan være motiveret for at iværksætte *forbigående* foranstaltninger efter bistandsloven. Dette vil navnlig være tilfældet, hvis der kan blive tale om at sætte ansøgeren i gang med en uddannelse, hvortil en væsentlig del af udgifterne kan dækkes af Statens Uddannelsesstøtte, således at kommunen kun skal yde en mindre, supplerende hjælp i en begrænset periode.

Da den almindelige tendens inden for reglerne om byrdefordelingen mellem stat og kommuner går i retning af at formindske procenttilskuddene til kommunerne til fordel for en forøgelse af den fælles pulje, der fordeles efter objektive udgiftsbehovskriterier, må man gå ud fra, at en harmonisering mellem refusionsbestemmelserne i bistandslovsforslaget, dagpengeloven og invalidepensionsloven ikke bør søges tilvejebragt ved en *forhøjelse* af statens procentrefusion efter bistandslovsforslaget.

Harmoniseringen må derfor tænkes gennemført ved en eventuel formindskelse af statens procenttilskud efter dagpengeloven samt indførelse af en kommunal andel af invalidepensionsudgifterne. Da den totale byrdefordeling mellem stat og kommuner næppe skal forrykkes, må en sådan ændring af procenttilskuddene antagelig modsvares af, at et beløb svarende til faldet i statens procenttilskud indgår i den pulje, der fordeles til kommunerne efter objektive udgiftsbehovskriterier.

Man kunne nedsætte statsrefusionen efter dagpengeloven til 50 pct. som efter bistandslovsforslaget. Som ovenfor omtalt kan det dog tænkes, at det sociale udvalg på grund af ydelsens størrelse ikke er interesseret i, at en person, der ikke uden omskoling eller lignende kan blive arbejdsdygtig, i en længere periode oppebærer dagpenge.

Det synes således at trænge sig mest i forgrunden at søge harmonisering ved en omlægning af invalidepensionsudgifterne ved indførelse af en kommunal andel, der dog på grund af ydelsens varighed ikke nødvendigvis behøver at udgøre 50 pct. som efter bistandslovsforslaget. Om de bivirkninger, en sådan omlægning af 5, 10, 25 eller 50 pct. vil have på udligningen mellem mere eller mindre velstillede kommuner, henvises til fortsættelsen af svaret på spørgsmål 148.